

Тогава Калоянъ колѣннѣчи върху една кадийна възглавница предъ олтара, и кардиналтъ тържествено положи възъ просребренитъ му кждрици свѣткащия вѣнецъ.

Веднага следъ това князь Белота, Сеславъ, Бориль, Илица и Славъ съединиха щитовѣтъ си, дигнаха върху тѣхъ царя високо въ въздуха и извикаха три пѣти наредъ:

— Да живѣе Калоянъ, императоръ на българитъ и власитъ!

Срѣдъ общото ликуване, никой не забеляза леката сѣнка на недоволство, която помрачи лицето на кардинала. Защо Калоянъ се зовѣше императоръ? Нали Инокентий му бѣ изпратилъ само кралска диадема?

Викътъ на велможитъ се поде отъ всички останали въ черквата, отекна въ гърдитъ на хилядното множество навънъ, разби се въ канаритъ, смѣси се съ удара на барабанитъ, ясниятъ звукъ на браннитъ медни трѣби, радостниятъ звънъ на камбанитъ, плющенето на прѣпорцитъ.... Съ едно движение, всички боляри и войводи извадиха сабитъ отъ ножницитъ си и ги дигнаха високо надъ главитъ си:

— Да живѣе Калоянъ, императоръ на българитъ и власитъ!

Императоръ Калоянъ седна на престола. Въ едната си рѣка държеше скиптеръ, въ другата — държава.

Лицето му грѣеше като слънце. Широка радостна вълна струеше отъ блесналия му взоръ. Устнитъ му се разтвараха въ непрестанна усмивка на милость и благоговение. Отъ лѣвата му страна седѣше царица Мария. Гѣвката ѣ снага бѣ облѣчена въ зелена аксамитена руба, възъ която бѣ надената сѣрмена багреница безъ рѣкави. Отъ златния вѣнецъ, който прибираше чернитъ ѣ коси, се спущаха край ушитъ ѣ по три реда едри бисери. Около шията ѣ се виеха шесть редици бисерна връвъ. Тѣснитъ ѣ тъмни очи горѣха въ нескривано тържество и доволство. Често тя извърщаше взоръ къмъ царя, и по мургавото ѣ лице трепваше затаена нѣжностъ. Най-сетне Калоянъ бѣ постигналъ това, за което сърдцето му бѣ тѣй дълго копнѣло. Най-сетне той щѣше да си отдѣхне отъ грижи и безпокойства. Сега щѣше да бѣде само на нея. Сега вече почваше истинскиятъ